

Hegel afirma cândva că « deosebirea dintre filosof și ceilalți este că într-o aserțiune obișnuită, ca "pomul este verde", oricine se gândește la pom și la verde, însă filosoful se întreabă ce înseamnă "este" ».

« Amurgul idolilor » cu siguranță pune în lumina vorbele lui Hegel datorită faptului că Nietzsche abordează un alt mod de a descoperi esența : în loc să folosească vederea, folosește alt simț simbolic, mai exact auzul, pentru a surprinde inconștientul și corpul ascuns în simptome. Astfel, propune un nou tip de analiză psihologică deoarece încearcă să arate datorită căror factori se datorează aceste filosofii, cărui tip de om, cărei atitudini. Mai mult decât atât, trebuie remarcat faptul că pentru Nietzsche, trupul și sufletul formează un tot, contrar filosofilor care separă trupul de suflet, și susține ideea unificării trecutului cu prezentul. În aceeași ordine de idei, Nietzsche este de părere că tipul de om care urmărește să modeleze valori este slab, îndepărtează sensibilitatea și are nevoie de certitudini. Prin urmare, omul care are nevoie de certitudini cu siguranță dorește să întrerupă șirul întrebărilor cu privire la tot ce ne este încă străin, pentru a putea trăi liniștit în ignoranță. De asemenea, îndepărtarea sensibilității atrage lipsa de interes cu privire la esența omului, deci tot ceea ce ar mai conta este reprezentat de ce este comun și lipsit de originalitate.

În concluzie, opera « Amurgul idolilor sau cum se filosofează cu ciocanul » îl pune în prim plan pe omul decadent (care spune « nu » realității sensibile), cu scopul de a evidenția diferența dintre esență și aparență.

AUTOR: Marina Georgiana Mogos